

ordentlig sjældent, at Kreaturpassere ikke er paa Dagløn, efter at Arbejdslønnen er steget saa stærkt. Det er forbundet med en alt for stor Risiko at antage en Kreaturpasser paa fast Løn og løbe den Risiko, at han maaske er syg det halve Aar. Derfor er alle saadanne Stillinger efterhaanden gaaet over til at blive daglønnede. Og dette Forhold bør jo ikke have den Virkning, at saa er Huset med Jord inde under denne Lov. Men, som sagt, det hele vil sikkert kunne klare sig i et Udvalg. — Jeg er ganske sikker paa, at det ærede Medlem Hr. Martin Hansen vil sammen med mig være Landbrugsministeren taknemmelig, fordi han er fremkommet med dette Lovforslag for at skabe Klarhed paa Omraader, hvor der, som jeg sagde før, tidligere har hersket nogen Uklarhed.

Kr. Pedersen: Det skal ikke blive mange Bemærkninger, jeg skal gøre angaaende denne Sag, fordi jeg maa være i høj Grad taknemmelig for den Ordførertale, der blev holdt af det ærede Medlem Hr. Martin Hansen. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem. Hvis det ærede Medlems Ændringer bliver vedtaget, bliver der ikke meget tilbage af Lovforslaget, hvilket skal glæde mig. Derfor skal jeg ikke komme nærmere ind paa Spørgsmaalet. Jeg synes ogsaa, at det er utænkeligt, at det danske Folketing skulde kunne vedtage et Lovforslag som det, der her er forelagt os. Nu siger ganske vist den højtærede Landbrugsminister, at han har fremsat dette Lovforslag for at skaffe Klarhed, men han har været meget uheldig med at forme det, for det har kun givet Klarhed til den ene Side. Det er i høj Grad klart, i hvilken Retning den højtærede Landbrugsminister ønsker, at dette Lovforslag skal virke; det kommer ogsaa frem derigennem, at den eneste Tilslutning, Ministeren har faaet, er kommet fra Ordføreren for det konservative Folkeparti. Men det forekommer mig, at den højtærede Landbrugsminister har været mere uheldig, end han plejer at være. Thi der kan dog ikke være nogen Tvivl om, at den Affattelse, Lovforslagets § 14 har faaet, gaar i Retning af at skærpe Betingelserne for, at Huse kan komme ind under Loven. Der er nemlig sket den Tilføjelse her, at hvis Formaålet er at tilvejebringe Bolig for den ved en Landbrugsejendom beskæftigede faste Arbejdskraft, falder vedkommende Hus ikke ind under Loven. Det er en Tilføjelse, som betyder en Forringelse af Bestemmelserne i Loven af 30. Juni 1919. Jeg tror derfor, at det havde

været langt ønskeligere, at dette Lovforslag ikke var fremkommet, og at den højtærede Landbrugsminister havde rettet sig efter de Kommissionsafgørelser, som var trufne, saa kunde vi have været fri for denne Forhandling. Jeg føler mig overbevist om, at hvis den højtærede Landbrugsminister havde givet Tilslutning til Kommissionernes Afgørelser, havde vi alle sammen uden det mindste Knur fra nogen Side fundet os deri. Da Forslaget til Loven af 30. Juni 1919 i sin Tid blev vedtaget i Landstinget, kunde jeg nok tænke mig, at den Form, som § 28 fik, vilde blive Genstand for Fortolkning. Under Forhandlingen om denne Paragraf naaede vi til Enighed om denne Form — og længere frem forekom det mig ikke, det var muligt at komme paa det Tidspunkt. Men efter Motivering og den Forhandling, der blev ført oppe i Landstinget, var jeg ganske paa det rene med, at nu kunde denne Paragraf kur forstaas paa een Maade og netop paa den Maade, hvorpaa Kommissionerne havde afgjort Spørgsmaalene i de Tilfælde, hvor der ikke har været Enighed. Der er ganske vist, som der blev gjort opmærksom paa, hvilket ogsaa var Grunden til den Resolution, som blev afgivet af den højtærede Minister imod Kommissionens Kendelse, indtruffet det nye Forhold, at der er kommet Overenskomst i Stand mellem Arbejdsgivere og Arbejdere. Men det forandrer jo ikke Forholdet saaledes, at Forholdet mellem Arbejdsgiver og Arbejder derfor bliver mere fast. Det er kun Betalingen, det drejer sig om.

Nu siger den højtærede Landbrugsminister, at han har ikke noget imod disse 3 Kommissioner for de forskellige Landsdele. Ingen skulde være mere glad end han, sagde han, hvis de kunde fortsætte. Saa havde det dog været lige saa rart, om den højtærede Landbrugsminister havde foreslaaet, at de skulde fortsætte. Jeg vil gerne indrømme, at jeg, da Loven af 30. Juni 1919 blev vedtaget, havde den Opfattelse, at der maaske blev Brug for mere end 3 Kommissioner, men det vakte jo stærk Modstand fra anden Side, idet man mente, at de 3 var mere end tilstrækkelige. Efter at jeg har set, hvordan Arbejdet er udført, maa jeg indrømme, at de 3 Kommissioner har kunnet overkomme det Arbejde, der var. Naar der nu bliver sagt af en af de ærede Talere her, at disse Afgørelser, som er trufne, er trufne i fuldstændig Enighed med samtlige Kommissioner, saa synes jeg godt, at den højtærede Landbrugsminister kunde have givet disse